

Satranç Kulübü

Omuz Omuz

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2024
Yeni Baskı - Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2025

SATRANÇ KULÜBÜ-2
OMUZ OMUZA

SEZER ÜN

ISBN: 978-605-188-775-3

© Bu kitabın tüm yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Yazan: Sezer Ün

Editör: Filiz Çiçek

Resimleyen: Gülşah Alçın Özek

Grafik tasarım ve uygulama: Kübra Yeşilyurt Çakır

Baskı: Anıt Ofset Matbaacılık ve Ambalaj San. Tic. Ltd. Şti.

Cilt: Deniz Mücellit, İstanbul

Matbaa Sertifika No: 77699

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 Kat: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41/Faks: 0212 544 66 70

Yayınevi Sertifika No: 49238 info@beyazbalina.com.tr

SEZER ÜN

Satranç Kulübü

2

Omuz Omuz

Resimleyen: Gülşah Alçın Özek

1. Bölüm

Kulübe Ne Oldu?

Yaz tatili bitmiş, vakit yine eğlenmeye yetmemişti. Böyle zamanlarda her günün aynı uzunlukta olmadığını anlardı Efe. Okulda zaman geçmek bilmezdi, tatilin ise ne zaman başlayıp ne zaman bittiğini anlamazdı. Birkaç gün sonra okul ve dolayısıyla ödevler başlayacak, Efe yine en sevdiği şeyi yapmaya, satranç oynamaya pek vakit bulamayacaktı. Tek bir saati bile boşa geçirmemek için tatilin son günlerinde daha erken kalkıyor, arkadaşlarıyla buluşup basketbol maçı yapıyor veya konsol oyunları oynuyor, kalan zamanını ise satranca ayırıyordu.

“Daha fazla satranç oynamalısın,” dedi Efe aynaya bakarak. Sonra elini yüzünü yıkadı. Tatil boyunca hiç kestirmediği saçları uzamış, kıvrır kıvrır olmuştu.

Yaz boyunca hem arkadaşlarıyla hem de kuzenleriyle satranç oynadı ve hepsini yendi. Kimseyi bulamadığı zamanlarda telefondaki uygulamayı kullandı. Eskisi kadar denize girmedi oysa geçen yaz derisi buruşuna kadar suda, teninin rengi değişene kadar güneşte kalmıştı. Bu yaz, tatilin büyük bölümünü gölgede satranç oynayarak geçirdi.

Çağla da onun gibiydi. Satrançla ilgili birkaç kitap sipariş etmiş, oradaki soruları çözmüştü. Satrançla ilgili diziler ve filmler izlemişti. Ailesi, Çağla'nın satranca duyduğu ilgiden çok memnundu ve tatil boyunca onun, bir öğretmenden ders almasını istediler. Çağla, ilk başta bu teklife soğuk baktı çünkü "tatil" ve "ders" sözcüklerinin yan yana gelmesi onu huzursuz etmişti.

"Ders gibi düşünme," dedi babası. "Sana yol gösterecek birine ihtiyacın var. Artık bizi çok kolay yeniyorsun."

Çağla, kimseye söylememeleri koşuluyla ailesinin teklifini kabul etti, kimsenin onu, tatilde bile ders yapan bir kız olarak görmesini istemiyordu.

Yaz tatilinde en çok çalışan, Bora'ydı. Hem kur-
sa gitti hem özel ders aldı hem de telefonundaki

uygulamadan her gün en az beş maç yaptı. Satranç-
la ilgili alıştırma kitaplarının tümünü çözdü, aklına
takılan konularla ilgili videolar izledi, satranç şam-
piyonlarının hepsinin hayat hikâyelerini okudu.

Güney ve Arda, diğerleri kadar çalışmamışlardı.
İkisi de tatili denize girerek, oyun oynayarak, kitap
okuyarak ve bazı akşamlar da satranç oynayarak
geçirdiler. Diğerlerini asla geçemeyeceklerini dü-
şünüyorlardı ancak yine de bu takımın bir parçası
olmaktan keyif alıyorlardı.

Eylül ayında göçmen kuşlarla birlikte öğrenciler
de göç ettiler. Evlerden, sokaklardan, plajlardan,
okullara doğru bir göçtü bu. Yaz gelecek, yine sı-
cak yerlere gideceklerdi tabii ama şimdi hazirana
kadar soğukta, yağmurda, çamurda, haftanın beş
günü okul yoluna düşeceklerdi. Dersler, ödevler,
projeler, yarışmalar, sınavlar ve daha pek çok so-
rumluluk onları bekliyordu. Okul, her gün aynı
şeyleri yapıyor gibi görünseniz de aslında macera-
ya çok açık bir yerdi, bazen öyle anlar yaşanırdı ki
yıllar sonra bile hatırlanırdı.

Bahçede toplanan öğrencilerde ilk günün heye-
canı vardı, çoğunun teni bronzlaşmış, bazılarının

boyu uzamış, bazılarının sesi kalınlaşmış, bazıları kilo almış, bazıları da kilo vermişti. Herkesin birleştiği tek nokta şuydu: Kimse okulu özlememişti.

Müdürün her zamanki vurgularla ve tonlamlarla yaptığı konuşmadan, ilkokuldan birkaç öğrencinin okuduğu şiirlerden oluşan kısa bir açılış töreninden sonra herkes sınıflarına girdi. İlk derste öğretmenler, her zamanki gibi akademik beklentilerinden, okulun ve sınıfın kurallarından bahsettiler. Öğrenciler ise gerekli gereksiz sorularla ilk dersin klasik bir ilk ders olması için ellerinden geleni yaptılar.

Dersin sonu geldi ama zil çalmadı. Herkes birbirine ve duvardaki saate baktı, kimse ilk günden, bir dakika bile fazla ders yapmak istemiyordu. Öğretmen, “Çıkabilirsiniz,” deyince şaşırdılar, zil sesini bekledikleri için tereddüt edenler vardı. Dışarı çıkmaları için zil, davul, insan sesi ya da başka bir şey lazımdı ve arada kalmaları şimdiden iki dakikalarına mal olmuştu. Öğrencilerin tereddüt ettiğini gören öğretmen bir açıklama yapma ihtiyacı hissetti.

“Derste söylemeyi unuttum çocuklar, bu yıl okulda zil uygulaması yok. Zamanı geldiğinde

dersi bitirecek yine zamanı geldiğinde derse başlayacağız.”

Öğrenciler bu kararı pek umursamadılar. Teneffüs kısalmadığı sürece onlar için bir sorun yoktu, ister davul çalsın ister ıslık ister zil isterse biri “teneffüs” diye bağırsın fark etmezdi. Yeter ki on beş dakikalık teneffüs süresi sabit kalsın, önemli olan buydu.

Satranç takımı, ilk teneffüste hemen bir araya geldi. Okulun yeni zil uygulamasından, ilk dersin ne kadar sıkıcı geçtiğinden konuştular ve ardından hepsinin aklından aynı şey geçti: Hemen satranç sınıfına gidip Özge Öğretmen’i ziyaret etmek.

Satranç sınıfına giderken yaz tatilinde neler yaptıklarından bahsettiler ama hiçbiri, satrançla ilgili çalışmalarından söz etmedi. Havadan sudan konuşarak satranç sınıfına kadar geldiler.

Efe, kapıyı açınca içeride öğrencilerin olduğunu gördü. Özge Öğretmen’in her zamanki gibi onları gülümseyerek karşılayacağını sanan satranç takımının üyeleri birbirlerine bakakaldılar. Duvarlarda satrançla ilgili görseller yoktu, ayrıca “Satranç

Kulübü" yazan tabela çıkarılmıştı. Üzerinde 5-E yazan başka bir tabela vardı.

Güney, "Yanlış gelmiş olabilirler mi?" diye sırıttı.

"Bu kadar öğrencinin yanlışlıkla bir araya gelmesi imkânsız," dedi Çağla. "Galiba burayı sınıfa dönüştürmüşler."

Ne olduğunu öğrenmek için hemen köşedeki müdür yardımcısının odasına gittiler.

"Satranç sınıfına ne oldu hocam?" diye sordu Efe.

"Size de merhaba çocuklar," diyerek kaşlarını çattı müdür yardımcısı. Her zamanki gibi sinirli görünüyordu.

"Orası mı?" diyerek derin bir nefes aldı ve devam etti:

"Bu yıl okulumuz çok büyüdü çocuklar. Biz de birkaç sınıf açmak zorunda kaldık. O yüzden artık satranç sınıfımız olmayacak."

"Peki, ya Özge Öğretmen?" dedi Çağla.

"Satranç sınıfı olmadığı için maalesef o da ders veremeyeceğini söyledi, yani okulumuzdan ayrıldı. Aslında ona, yemekhanenin yanında küçük bir yer ayarlamıştık ama orayı beğenmedi sanırım."

5-E

Müdür yardımcısının odasından bembeyaz yüzlerle çıkıp bahçeye gittiler. Çağla, Bora ve Efe bir banka oturdular, Güney ve Arda ayakta duruyorlardı. Öğrencilerin sınıflara döndüğünü gören Arda, saatine baktı. Ders başlamak üzereydi ama hiçbirinin kımıldayacak hâli yoktu.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Çağla.

Kimse cevap vermedi çünkü ne olacağını bilen yoktu. O gün okulda ruh gibi gezdiler, Çağla’nın sorusu hepsinin aklında dönüp durdu.